

Marta Hlušíková

JÁ JSEM TAKOVÁ BLBKA!

ilustrovala
Michaela Večerková

Já jsem taková blbka!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Marta Hlušíková

Já jsem taková blbka! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Marta Hlušíková

JÁ JSEM TAKOVÁ BLBKA!

ilustrovala
Michaela Večerková
přeložila
Jana Pátková

Albatros

© Marta Hlušíková, 2026

Translation © Jana Pátková, 2026

Illustrations © Michaela Večerková, 2026

ISBN v tištěné verz 978-80-00-08443-5

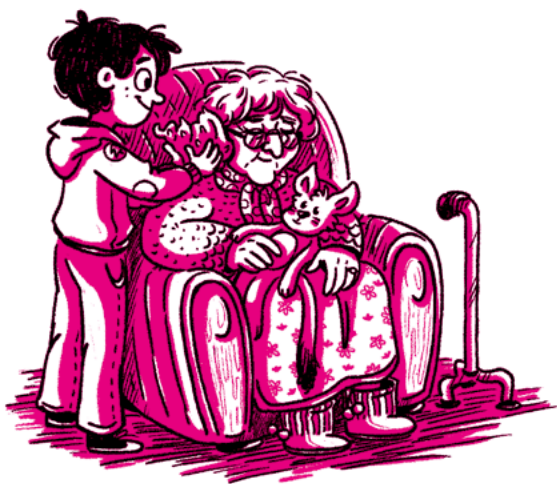
ISBN e-knihy 978-80-00-08497-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-08498-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-08483-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Olin se vrátil

Tolik se toho změnilo! Uběhl necelej rok od doby, kdy jsem s Tomášem a jeho třídou byla v domově důchodců, ale připadá mi, že to bylo strašně, strašně dávno. Ale po pořádku: první návštěva staroušek dopadla nad očekávání dobře. Tomáš nakonec babičce zlatou pirátskou náušnici na zlepšení zraku nepřinesl. Dal jí ale velkou mušli a naučil ji, jak mušli přikládat k uchu, aby mohla poslouchat

šumění moře. Tomáš jí sice tvrdil, že to nešumí moře, ale její vlastní krev, ale babičce to asi bylo jedno, tiše se usmívala, v jedné ruce držela plyšovýho klokana Olina a v druhé mušli. Od té doby jsme s malými dětmi navštěvovali starý lidi pokaždý, když se to dalo. Děti s nimi hrály Člověče, nezlob se, soutěžily ve zpěvu, vyšívaly a ujídaly sladké koláčky.

A potom se to stalo.

Jednou na návštěvě, bylo to zjara, babička už v domově důchodců nebyla.

„Babička odešla?“ zeptal se Tomáš, když mu jedna paní v domově odevzdávala plyšáka a mušli. „Jak mohla jen tak odejít a ani mi nic neříct?“

„Asi to už nestihla, Tomášku.“

„Proč to nestihla? My se doma před cestou vždycky loučíme, objímáme a tak!“

„Tomíku, babička odcestovala do nebíčka...“

„Ona zemřela?“ Tomáš se na mě díval a přitisknul si plyšáka k sobě. Jen tiše stál, slzy mu kapaly na Olina, který měl za chvíli mokré celé ucho. Jak já mám toho svého brácha ráda! Potom si utřel rukávem tvář a přiložil mušli k uchu.

„Bud' chvíli zticha, možná tam babičku ještě uslyším...“

To byl šok číslo jedna. Šok číslo dva se stal v létě, když se obě tety Pavoukové, Melánie i Sibyla, odstěhovaly z našeho domu. Sibyla se vrátila zpátky do Finska a Melánie odešla s ní. Popíračka existence Finska tam bude nakonec žít. To nevymyslíš, to je život, řekla moje máma jako ten pán z reklamy. Zrovna seděla před velkou krabicí sošek, které jí teta Melánie z vděčnosti darovala.

„Propánajána, co já budu s těma kýčema dělat?“ povzdychla si.

Na Tomášův nátlak jsme nakonec ze všech sošek vybrali malého pastýřka s pejskem. Tomáš si ho vzal k sobě do pokojíku a posadil ho plyšovému klokanovi do vaku. Krabici se soškama tanečnic, bílých medvědů, který se dívali do zeleného lesního jezírka, a tři sochy jelenů v říji ze sádky s obrovskými otlučenými parohama odvezl táta někam do bazaru, kde je násilím daroval majiteli.

„Jsem zvědavá, kdo se sem místo dam Pavoukových nastěhuje,“ zamyslela se máma. Dlouho se nic nedělo, ale na konci prázdnin jsme se přece jen dočkali. Noví sousedi

na celé dopoledne obsadili schodiště a výtah. Nějaký chla-
pi vynášeli obrovský krabice s rozmontovaným nábytkem,
který nahoře někdo skládal, protože jsme slyšeli vrtání
a bouchání. Potom noví sousedi vynášeli pračku a lednič-
ku a výtah vyvezl nahoru asi tisíc krabic.

Akorát malá holka, která k nim patřila, chodila pěšky.
Seshora kvílivě pištěla vrtačka a ta malá se sluchátkama
na uších cupitala nahoru a dolů, nahoru a dolů.

Tomík už nemá mušli

„Četl jsem, že staří Mayové navrtali zub, potom vzali pryskyřici, tak se nazývalo to lepidlo, a do vyvrtanýho zubu si vlepili drahokam,“ usmál se minule u snídani náš geniální Tomík. Na zubu mu svítilo něco zelenýho. Napřed jsem si myslela, že si tam přilepil nejnovější hit našich snídaní, avokádovou pěnu. Potom mi to připomnělo nudli a skoro se mi zvedl žaludek. Nakonec mi došlo, že si na zub dal nějakou blyštivou zelenou třpytku.

„Asi takhle nějak ti Mayové vypadali,“ řekl.

„Děti! To už nemáte jiný téma ke snídani?“ řekla máma a skoro jí zaskočilo. „Nechte mě normálně se najíst, vždyť je sobota.“

Tatka mámě jen přikyvoval a mlčel, protože měl plnou pusku chleba s tou zelenou pomazánkou. Ale našemu Tomovi všechno projde, protože je malej. Vlastně když o tom tak uvažuju, není zas tak moc malej, protože je už třeták. A to se ve škole dějou různý věci. Jako třetače mi Kamila ukradla karton, a dokonce i nápad, nějakej blbec mi podrazil ruce, když jsem v družině dělala stojku, můj

výkres na výstavě byl najednou zastrčenej v rohu, i když byl předtím uprostřed nástěnky. Zažila jsem plno podrazů, ale i pěkných chviliek, protože mi kámoš Luki dal tehdy svoje modrý srdíčko. Doufám, že Tomík má třídu, ve který nezažívá nic ošklivýho. Jen ať si někdo zkusí něco udělat mýmu bráškovi, tý jeho vynalézavý hlavičce! Bude mít co dělat se mnou.

„Už nemám svoji mušli, vážně,“ oznámil nám najednou Tomík.

„Ztratil jsi ji?“

„Ne, neztratil. Stál jsem na schodech a ta malá ze šestýho běhala pořád nahoru a dolů. Pořád počítala schody, jak chodila po schodišti. Od prvního po osmý. A pořád dokola od začátku. Když jsem se jí zeptal, co to dělá, podívala se na mě a začala křičet...“

„Křičet?“ zeptal se táta.

„Přesně tak. Když dokřičela, vrátila se zpátky na plošinku a zase začala počítat od začátku. Ještě jednou jsem se jí zeptal, co to dělá. Ale až když přestala, protože ten její křik by se mi ještě mohl zavrtat do hlavy. Nic neřekla a přišla ke mně. Měl jsem v ruce mušli a ona jenom stála a dívala se na ni. Tak jsem jí tu mušli přiložil k uchu a řekl, že uslyší moře. Aby měla radost. ‚Sofka to chce. Už to má Sofka,‘ řekla, vytrhla mi mušli z ruky a utíkala domů.“

„To je zvláštní,“ divila se máma.

„Kolik je tý malý?“ zeptal se tatka.